

РОДОВО ИМЕННИЕ

Година III, Брой 6 (67)
5.II.-11.II.2007

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

цена 0.50 лв.

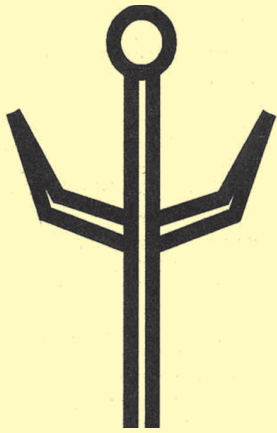
РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост отменящите се социални и политически системи за поколения напред.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на участие човеци. С всяка изминала година Родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ОПИТЪТ ДА БЪДЕ ЗАМЕНЕНА КИРИЛИЦАТА С ЛАТИНИЦА

ЕЗИКЪТ И ПИСМЕНОСТТА КАТО ОБЕКТ И СРЕДСТВО ЗА ПСИХОТРОННО ВЪЗДЕЙСТВИЕ

НЕВЕЖЕСТВО, ПРЕСТЪПНО СЪГЛАШАТЕЛСТВО И ПРОДАЖНОСТ ПОДПОМАГАТ ПРОТИВНИЦИТЕ НА БЪЛГАРСКИЯ ДУХ

инж. Рагу ПАНАЙОТОВ

За кой ли път към Българския Дух са насочени мощни и подмолни нечисти попълзновения! За-сегната е неговата сакрална същност, намираща най-висш израз в езика и писмеността ни!

Окрилени от виждания за нови перспективи, за един нов свят без вражди и

въоръжени конфликти, за благодатен, съзидателен труд, за творчество, изява и подобро битие, ние протегнахме ръце за дружеска прегръдка. Но за нас тя се оказа мечешка.

Все още не искаме да повярваме, че представящите се за наши доброжелатели и благодетели, подпомагани от единородните нам техни съгласяватели, ни подтикнаха в името на още по-"светло бъдеще" да предадем на разрушение и разпродажба на безценица промишлеността и селското си стопанство, а в същото време не се посвениха да се настанят на нашите пазари, оставиха ни без работа, разделиха ни на 3 % престъпно богатеещи и 97 на сто отчайващо обедняващи, заляха ни с наркотици, порнография, проституция и насилие, унищожават здравеопазването и образователната ни система, посегнаха на нашата история, култура и национална идентичност.

Още ли не сме "ги познали по плодовете на делата им"?!
Постепенно се оказахме въвлечени и в битка за нашата духовност, история, религия, култура, език и азбука.

Ние толкова дълго и старателно сме обработвали нашата духовна нива, че не смогваме да оползотворим всичките й плодове.

От толкова отдавна се учим, че често забравяме по-преди наученото.

Днес мнозина, за съжаление не само чужденци, полагат големи усилия да забравят и да ни накарат и нас да забравим, че исторически Европа започва от района на Странджа-Сакар. След това, в разцветта на средновековната българска държава, така другите народи наричат Балканския полуостров.

На стр. 6-7

СРЕЩА С ПРИВЪРЖЕНИЦИ НА ВЕСТНИК „РОДОВО ИМЕННИЕ“ В ПАЗАРДЖИК

ПРИЯТЕЛСТВОТО "РОДОВО ИМЕННИЕ" - ПАЗАРДЖИК

/През погледа на "Родово имение"/

Николай КАФТАНДЖИЕВ

МАЛКО ИСТОРИЯ

Това приятелство се ока-

за, че има и дълга предистория на журналистическа колегиалност и приятелства, но която още не съм намерил време да проуча и зато-

ва сега ни пиша за нея.

Личните ми впечатления от пазарджиклии като характерна българска общност датират от август 2006 г. Тогава поместих в "Родово имение", бр. 32, статията "ПАЗАРДЖИК - СТОЛИЦА НА ПОЕЗИЯТА? /ЕДНА НЕОБИЧАЙНА СРЕЩА/. Ето характерен цитат от нея:

"В началото на стихосбирката на Костадин Ваклев /ПАЗАРДЖИШКИ РАЗКАЗИ И СОНЕТИ/ чета:

"Една вечер, посветена на поезията, в читалище "Христо Ботев", известният български поет Евтим Евтимов каза вълнуваща за мен похвала, че Пазарджик е столица на поезията."

На стр. 4

Уважаема редакция,

Един от мнозината щастливци съм, присъствали на срещата между редакционния екип на в. "РОДОВО ИМЕННИЕ" и част от културния екип на гр. Пазарджик, състояла се на 22 януари 2007 година.

С неотшумели още чувства на вълнение, искам да изразя своята огромна благодарност към главния редактор на вестника Атанас Панчев, към члена на редакционния екип Николай Кафтанджиев, към орфеиста Никола Гигов и към руския поет Ефим Кушнер, които със съдържателните си изказвания ни доставиха едни истински мигове на духовно удоволствие и национална гордост.

Като доказателство за моите най-искрени чувства към вестника, предизвикани от високите цели, които той си е поставил, ви изпращам изказването, което направих на срещата в гр. Пазарджик.

Драги присъстватели,

Напоследък нашият книжен пазар изобилства с богата гама от вестници и списания, които се стремят да грабнат очите на читателя единствено със сензационни политически новини, с насилие и кървави сцени, в нашето, бедно на духовност, ежедневие.

Вестник "РОДОВО ИМЕННИЕ" е един от малкото наши седмичници, които със своите материали ни възпитават изцяло в любов към родната природа, към земята и хората. Всеки негов брой е урок по родолюбие и патриотизъм, нежен вятър за духовната ни култура, чиито вкусове и предпочитания са значително занемарени и лишени от възвишеност.

В чест на нашия именит гостенин, руския поет ЕФИМ КУШНЕР, съм написал и посветил стихотворението си „Душата на поета“, което с удоволствие ще ви представя. (Стихотворението е публикувано в брой 5 (66) на в-к „Родово имение“.)

Димитър А. ШОПОВ

литературен клуб "Ал. Константинов" при читалище "Хр. Ботев", град Пазарджик

Резюме на експозето

на ХРИ100 100ЯНОВ - независим писател сатирик от Пазарджик, произнесено на срещата разговор с читателите на вестник "РОДОВО ИМЕННИЕ" и издателска къща "Новата цивилизация" в Пазарджик на 22 януари 2007 г.

Уважаеми Госпожи и Господа,

Благодаря на уважаемите гости, на главния редактор на изданието г-н Атанас Панчев, на поета от Родопска планина г-н Никола Гигов, на госта от Русия г-н Ефим Кушнер и на изследователя и биограф на народния лечител Петър Димков, г-н Николай Кафтанджиев за току-що произнесените от тях изказвания, които се възприемат от всички тук присъстващи, като АКАДЕМИЧНИ СЛОВА ОТ ЕРУДИРАНИ ХОРА.

На стр. 5

Вече излезе на книжния пазар

дванадесетата книга от „Библиотека Анастасия“ на Издателска къща „Новата цивилизация“ - „ОРФЕЙ И ЦВЕТЯТА“ - нов жанр в литературата - „ен-таз“, създаден от известния поет и писател Никола Гигов, автор на „КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН“

Може да поръчате книгата на телефони: 02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на e-mail: rodimenie@abv.bg

В каталога на РП нашият номер е

618

СЪТВОРЕНИЕ - ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ

СЪБУЖДАНЕ НА МОГЪЩИЯ ДУХ НА БЪЛГАРИТЕ

"Добре би било, ако в уговорен час, например в шест сутринта, се събудят много хора и мислят поне петнадесет минути за нещо добро. Не е важно конкретно за какво, важното е да са светли мисли. Може да се мисли за децата, за тези, които обичаш, и още да се помисли за това, как да се направи, че на всички да им е добре. И колкото повече хора постъпват така, толкова по-бързо отговорът ще се появи. Времето пояси на Земята са различни, тя се върти, но образите, създадени от светлите мисли на тези хора, ще се слоят в единен ярък и наситен образ на осъзнатост. **Едновременното мислене за нещо светло усилва способността на всекиго и то многократно.**"

Владимир Мегре, "Анастасия" II книга

РОЖДЕСТВО

Денят завръщал се, после настъпвала пак нощ. Веднъж при изгрев, когато тигърчетата Адам разглеждал и размишлявал, към него тихо Ева приближила, редом приседнала, ръката му взела, положила я на корема си.

- Почувствай вътре в мен, творение мое и ново едновременно, живее. Чувстваш ли, Адам, как ритат, творението мое неспокойно?

- Да, чувствам. И струва ми се, че към мене то стреми се.

- Към теб? Разбира се! То мое е и твоето! Как искам да го видя!

Раждала Ева не в мъки, а в изумление велико.

Всичко наоколо забравил, без да чувства себе си, гледал Адам и от нетърпение трептял. Раждала Ева новото творение съвместно.

Кълбенце малко, цялото мокро, безпомощно лежало на тревата. Свити крачета, клепки затворени. Гледал Адам, очи без да откъсва, как помръдвала ръчичка, устенца се отворили, после въздишка. Адам боял се и да мигне, да не пропусне и най-малкото дви-

жение. Непознати чувства всичко отвътре и наоколо запълвали. В невъзможност на място да стои, Адам подскочил изведнъж и впуснал се в бяг.

В ликуване велико покрай речния бряг Адам стремглаво тичал незнайно накъде. Спрял. В гърдите му прекрасното, незнайното се разширявало и расло. А всичко наоколо!.. Не просто шумолял на храстите в листата вятърът, а пеел като храстите докосвал и цветните листица. Не просто плували в небето облаците, а очароващ танц изобразявали. Искряла, усмихвала се и течала побързо водата. Ами това! Реката! Облаците отразявайки, пред зора се извивала по новому. В небето с радост птици чуруликали! А в тревата - ликуващо цвърчене! На мирозданието най-прекрасно, в единно звучене се сляла величествената и нежна музика.

Гърди напълнил с въздух и с всички сили Адам закрепчал. Бил необикновен, не зверски неговият вик, в най-нежните звуци той преливал. Утихнало внезапно всичко. Така Вселената чула за първи път, как на земята стоящият човек, ликувайки запял! Човекът пеел! И всичко, което звучало преди в галактиките, замълчало. Човекът пеел! И чувайки на щастието песента, целият свят вселенски осъзнал, че няма струна в нито една галактика, способна звук по-хубав да издаде, от звука на песента в душата човешка.

Но не успяла ликуващата песен да намали взрива от чувства. Адам видял лъва и хвърлил се към него. Повалил го на земята като коте, през смях разрошил гривата му, после скочил, извикал с жест лъва и се затичал. Едва настигал го лъвът, а лъвчетата с майка си от него изостанали. Бягал Адам от всички най-бързо, ръцете си размахвал, увличал след себе си по пътя всички твари. Творението негово, той смятал, че на всички радост може да достави.

И ето пак пред него е кълбенцето малко. Творение негово! Облизано с езика на вълчицата и подсушено от топлият ветрец, малко кълбенце живо.

Очите не отварял още младенецът - спял. Пред него, всички зверове притичали с Адам, отпуснали се в неговата.

- Така е, да! - възкликнал с възхищение Адам. - От моето творение излиза светлина, на моята подобна. А може и по-силна да е, щом необикновеното се случва и на мен. А

и всички твари в неговата пред него паднали са. Така аз исках! Аз успях! Аз сътворих! Аз сътворих творение прекрасно, живо. Всички! Всички го погледнете.

Адам огледал всичко наоколо и изведнъж се спрял, замрял неговият поглед. Ева видял.

Сама седяла на тревата и с погледа си леко уморен, тя галела замрелия изведнъж и замълчал Адам.

И с нова сила любовта отвътре и около Адам с неговата невидима засветила. И изведнъж... О, как затрепкала вселенската любов, щом приближил Адам до девата-майка прекрасна, когато той пред Ева се отпуснал на колене и докосвал къдрите й златни, и устните, и пълните с мляко гърди. Той възкликанието в нежен шепот свил, опитвайки се с думи възхищението да изкаже:

- Ева! Моя Ева! Моята жена! Ти способна си да претвориш мечти!

И в отговор... Нежен и уморен едва, тих глас в отговор:

- Да, аз жена съм, своята жена. Ще претворим, всичко, което можеш да помислиш ти!

- Да! Заедно! Ние двамата! Сега е ясно! Ние заедно! Ние като Него! И ние сме способни да претворяваме мечти! Ти виж! Наш Отче, чуваш ли ни ти?

Но не чул Адам за пръв път отговор. И удивен, той скочил и възкликнал:

- Къде си, Отче мой? Ти погледни творението мое! Съвършени и чудни са създанията земни. Всичко е прекрасно - дърветата, тревата, храстите и облаците ти дори. Но то е и от цвете по-прекрасно, ти погледни! Повече радост от всичко, което с мечта Ти сътвори, донесе ми моето творение. Мълчиш. Да го видиш не искаш ли? Но то е от всичко по-хубаво! И от всичко до душата ми по-близко е. Какво има? Да погледнеш не искаш ли?

Адам се обърнал към младенеца. Над събудилото се телце въздухът бил по-син от обикновено и не помръдвал ветрецът, само над устицата на младенеца някой невидим тънко стръкче прегъвал, цветчето накланял. И три нежни пращинки от цветен прашец докоснали устните му. Той, младенецът, с устни примляснал, въздъхнал блажено, помръднал ръчичка, краченце и отново заспал. Адам се досетил, че докато той ликувал, Бог младенеца люлял, затова и мълчал.

Да обхванеш необятното: Записки на педагога

Акад. Михаил П. ШЧЕТИНИН

Класиците на отечествената педагогика показват необходимостта (за активизиране на мисловната дейност) от развиване на чувствените форми на възприятие, включително и двигателните, иначе не биха били написани следните редове: "...колкото са повисши емоциите, толкова по-голяма роля играят мислите, толкова по-лесно те възбуждат мисли...", "мисленето е тясно свързано с мускулно-двигателните комплекси..." (П. П. Болонский). "Училището е дълго да укрепва и развива от най-ранно детство външните чувства: зрение, слух, усещане и др., тъй като от тяхната острота, от съвършенството на развитието зависи силата и разнообразието на възприятията, затова на децата е необходимо да се дава възможност постоянно да упражняват своите външни чувства" (Н. К. Крупская).

Основателите на съветското училище, изхождайки от марксистко-ленинското учение, посочват необходимостта от цялос-

тен психо-физиологичен подход за изучаване на развитието на човека. "Човекът е организъм - пише А. В. Луначарский. - Ние в това отношение сме най-последователни материалисти и първи сме казали в пълен глас: Педагогиката трябва да се базира на... физиологично-медицинското изучаване на детето, на неговото развитие... Ние знаем, че развитието на детското тяло, включително и развитието на нервно-мозъчната система, е нашата основна обект на работа. Означават ли това, че пренебрегваме духа му? Разбира се не! Работата е в това, че организъмът представлява за нас, материалистите-диалектици, абсолютно единство, не само нервно-мозъчната система..., но и абсолютно цялото тяло - и психическо, и духовно..."

Бедната, гладна република, водейки ожесточени боеве с вътрешната и външна контрареволуция, в нечовешко трудните условия на разрухата, мислеше за училището, за децата. В първите

години на Съветската власт, партията приела дългосрочна програма за развитието на народното образование, изложена в ленинските принципи за единно трудово-политехническо училище.

На тясната, едностранчива програма на старото училище се противопоставя цялостното всеотранно развитие на човека. Обаче в тези години ние можехме да пристъпим към минимума от това, което се предлагаше: за по-широко образование просто не стигаха средства. "Когато в Наркома по просветата за първи път се разработваха принципите на съветското училище, ние придавахме огромно значение на художест-

веното възпитание. След това, поради отсъствието на средства, от художествено-то възпитание не остана нищо, освен няколко урока по пене, малко театрализации и мъничко рисуване", пише А. В. Луначарский.

"В педагогическите кръгове съществува мнение, че обучението обезателно води до съществено придвижване в развитието на учащите се. Това не е вярно. Може по пътя на многократното повторение и тренировки да се постигнат нелоши резултати в усвояването на знания и навици, а в същото време да се даде много малко за развитието на учениците. За това да се постигне бързо и интензивно развитие, е необходимо да се създаде такава система на обучение, която да има специално предвид тази задача" - предлага професор Л. В. Занков. Затова нашата цел е да се направи така, че самият учебен процес да се явява гаранция за хармонично развитие на всеки учащ се.

Незабравим остава разказът на господин Вебер от Гларизег как преди десет години се изправил пред баща си и му предложил да реформират фермата според новия стопански метод. Той обаче гледал с недоверие на цялата работа:

- Скъпи ми синко, аз съм доживял до старини като уважаван арендатор и знам, че собственикът на имота винаги е бил доволен от начина, по който съм го стопанисвал. Ако искаш да правиш нововъведения, нека не бъде от мое име. Поеми ти имота и риска и бъди щастлив.

И той го поел. Дълбоко убеден, че изкуственото наторяване не е полезно за земята, веднага го прекратил.

И станало, каквото станало. Плевнята не се напълнила със сено. Почти една трета останала празна. Той не очаквал това. В безсънните нощи обмислял дали да не продаде една трета от добитъка. Но нали цялото село щяло да забележи. И докато все не можел да намери разрешение, строго разпределял фуража и го смесвал със слама. Вярно, че четката и чесалото не могат да заменят сеното, но старото селско правило гласи: добре почищено - наполовина нахранено. Кравите направо светели. Ами какво ще кажат съседите, ако почне да носи по-малко мляко в млекопреработвателната централа? И все пак нищо такова не се случило. А когато дошли контрольорите да проверят маслеността на млякото, тя се била повишила с един процент.

Как е възможно това разбрах едва по-късно. Обработката на тревата отнема на растенията способността да поемат земните и космическите сили както трябва, така че хранителната стойност на фуража спада, независимо че добивът расте. Благодарение на кварцовия препарат, който се разпръсква над растенията, много фино разпределен, качеството се повишава чрез засилване на въздействието на слънцето. Какво значение има слънцето за повишаване на качеството може да се види, като се изследват равнинното и планинското сено. Но трябва и да се помиришат! Едното е блудкаво, другото ухае. Подобен ефект се постига с употребата на препаратите.

След семейство Вебер отидохме при семейство Освалд в Кларсройте. Те бяха направили промяната преди около 15 години. За това свидетелстваха напетите коне, собственият жребец, хубавите крави, грижливо поддържаните компостни депа, пълнозърнести ябълков сок - през зимата всекидневно се изстискваше пресен... Тук вееше един нов вятър, чиято свежест имаше благотворно въздействие.

И така, вече достатъчно бях слушал, чел и гледал. Сега трябваше сам да се хвана за работа. Бях се изпълнил с впечатления до пръсване. След завръщането си разказах с въодушевление всичко на нашия управител, който отговаряше за прикрепената към дома ферма.

Той имаше усет за природата и даде разрешение за един опит в малък мащаб. В гората до неговата градина аз поставих първия компост. Три метра дълг, метър и половина широк и половин метър висок. За целта донесох най-старите изпражнения. След това ги пок-

БЕЗ ЗЕМЯ

Наръчникът за изправяне на крака
на Франц-Карл Рьогелбергер

рих с градински чернозем и с трепет добавих биологично-динамичните добавки от лечебни билки, наричани препарати.

Нямаше и пет месеца, торът стана на ронлива маса. Острата миризма беше изчезнала, цветът беше черен.

Разбира се, в издигането на купчината аз бях вложил възможно най-голямо старание и внимавах нито един пласт да не превишава осем сантиметра. Между пластове се нарежда по един пръст хубава градинска почва. За свикналите с мъка да разнасят с вилата из полето мазните, слепени, гъсти, черни и смрадливи изпражнения, тази метаморфоза е твърде неразбираема.

А след като жената на управителя му каза, че след употребата на компост марулята е станала много хубава, и попитала как така пръстът в лехите, наторени с него, е много по-рохкава, пътят беше проправен.

Двайсет крави, двама вола, пет коня, две жребчета, петдесет прасета и сто кокошки всеки ден произвеждат известно количество тор. Следващият компост стигна 90 метра на дължина. Между полския път и гората имаше разстояние от три метра. Там го натрупахме и го покрихме с некачествено сено. И тъй като изглеждаше добре и дългата, права като конец купчина стоеше много убедително на мястото, аз започнах да мътя следващия план.

Нещо трябваше да се направи в обора. Законът за пълното премахване на туберкулозата още не беше влязъл в сила. Деветдесет процента от нашите крави имаха признаци на заболяване.

На коляното на добрата Пъструшка се беше образувала дебела подутина. Повикахме ветеринарния лекар и той каза, че е колянна гъба. Срещу това говореше фактът, че подутина беше доста мека. Аз твърдах, че коляното е туберкулозно. Няколко дни по-късно се появили големи като картофи удебелявания на вимето. Закарахме добичето при каспина, гной потече от коляното, вимето и дори между ребрата. Диагноза: напреднала активна туберкулоза!

Ех, да можеше момчетата, които помагаша в обора, да не пълнят тайно бутилки с мляко, за да ги разменят за стъклени топчета, дракони, джобни ножчета, пощенски марки и прашки! Всяка година един-двама трябваше да се лекуват от туберкулоза, защото тя се предава от добитъка на хората. Следователно нещо трябваше да се предприеме!

Наистина болните крави редовно се подменяха със здрави от областта над Берн. Но след известно време и те се разболяваха. Ако тръгнеш посред най-слънчевия ден да оправяш сламените постелки на животните, трябваше да запалиш осветлението. Иначе нямаше да ги виждаш. Толкова тъмно беше в обора.

Нямаше какво повече да се размишлява. Те трябваше да се изкарат навън на чист въздух, на полето, на слънце, каквото и да ми струва това.

И така, аз се постарях да просветя останалите относно незаменимите предимства на полската трева: здрав добитък, повече мля-

ко, по-малко работа, чисти крави, естествено износване на копитата, удължаване на живота, по-леко раждане, повишена плодovitост и чиста съвест спрямо животните.

Но те имаха хиляда и едно възражения. Срещу всяко посочено от мен предимство изтъкваха по три недостатъка: това не може да се променя, никога не сме правили така. Добитъкът ще изпотъпче тревните площи и ще изпомачка две трети от тревата. И евентуалната загуба на тор говори в полза на целогодишното държане в обора. Пък и животните не са свикнали да ходят на паша. И кой ще ги изкарва на полето и ще ги връща обратно? А в неделя, кой ще се нагърбва с тази допълнителна работа? Ами ако някое добиче се отлъчи и се втурне към колите на шосето или пък в съседните градини? Чували сме, че кравите понякога се нахвърлят една срещу друга. Добре, ами ако една крава е бременна и някоя друга я набодне с рогата в корема? Тогава? На всичкото отгоре не бива ценна обработваема земя изведнъж да се превърща в пасище. Направо е жалко за хубавата почва. И между другото не може ей така насила да се правят разни нововъведения. Една такава ферма си има своите привички. Как така ще дойде някой и изведнъж ще обърне всичко с главата надолу. Да, възможно е изведнъж да има известни предимства. Но какви гаранции имаме за това? И изобщо няма какво да дискутираме, защото което не става, не става и това си е.

Бях принуден да осъзная, че съм подбрал погрешно и затова съм ударил на камък. Натъкнах се на най-твърдия гранит. На хората не бива току-така да им се нарушава спокойствието. Трябваше да изнамеря друга тактика, ако исках да успея и да изтръгна животните от синджира. И аз я открих! Дойде ми като дар от съдбата.

Железните подпори, разположени на всеки четири метра в яслата, за да поддържат бетонната плоча отгоре, бяха полуръждясали. Очевидно трябваше да се подменят.

Повикахме ковача. И тогава стана точно каквото се надявах. Той отказа да заварява в обора между вързаните бременни крави. Ами че те ще изпаднат в шок и ще пометнат. И после той ще се окаже крив, за което не изпитва никакво желание. Браво на тоя човек! Идваше ми да го разцелувам. Във всяко отношение спомагаше за постигането на моята цел. И точно както гледах да му сложа думите в устата: "Комай подпорите няма да издържат още дълго", той каза кратко и ясно:

- Всеки момент може да се срутят!

Не можете да си представите какъв интерес питае един такъв майстор към поръчка от държавно учреждение. Това не ти е да кърпиш нещо в двора на някой потънал в дългове дребен селянин, който цяла вечност няма да намери пари да си плати.

И така, кравите вън. Най-сетне без вериги. На свобода. С високо вдигнати опашки зафу-чаха напред - и пошуряха!

Промяната беше всъщност твърде внезапна. Те се блъскаха в дърветата, сякаш дънерите не бяха достатъчно дебели, за да ги видят. Дали пък от дългото стоене на тъмно не бяха ослепели и оглупели? Беснеето като че ли нямаше край. Но накрая на някои все пак им дойде много. Спряха се изтощени и едва си поемаха дъх, с изпъкнали очи и увиснали посинели езици.

СРЕЩА С ПРИВЪРЖЕНИЦИ НА ВЕСТНИК „РОДОВО ИМЕНИЕ“ В ПАЗАРДЖИК

ПРИЯТЕЛСТВОТО "РОДОВО ИМЕНИЕ" - ПАЗАРДЖИК

/През погледа на "Родово имение"/

От стр. 1

Думата "столица" е много за дължаваща и вероятно и други градове с известно основание биха могли да претендират за нея, та затова в заглавието я поставих с питанка. Но едно е неоспоримо - в Пазарджик има хора с души на поети. Не всички от тях, ако летвата за поезия е поставена твърде високо, биха могли да я прескочат, но поетичната им чувствителност е засвидетелствана от тези два сборника /имах предвид книгата на В. Ваклев и ЩАСТЛИВЦИТЕ. Сборник на Литературния клуб "Алеко" от 2004 г. - Н. Кафт./, а това за мен е основното. България се нуждае от високочувствителни чада, обичащи отечеството и родината си, какъвто е случаят с пазарджиклии."

Преди да продължа, се налага малко пояснение. "Родово имение" организира рейтинги в страната, в които участват видни дейци на нашата култура, например писателят Никола Гигов, и от странство - академик Виктор Медиков и писателят Ефим Кушнер, когато ни гостуват. Точно в такъв рейтинг Атанас Панчев, главен редактор на вестника, директор на издателска къща "Новата цивилизация", заместник председател на Българска родна партия, Сергей Инджов, председател на партията и член на ред. колегията на "Родово имение", един от утвърдените деятели на движението "Анастасия", писателят-общественник Ефим Кушнер и аз гостувахме на пазарджишката общественост и се положи началото на нашето приятелство с нея.

СЪТРУДНИЧЕСТВОТО

От Пазарджик отнесохме не само приятелство, топли споме-

ни, но и няколко литературни творби. Още в същия 32 брой на седмичника Атанас Панчев публикува статията на Петър Шахларски, тогава заместник председател на Литературния клуб "Алеко Константинов" в цитирания от мен сборник. Така започна нашето сътрудничество, което все повече се разширява и задълбочава.

АКТРИСАТА ВИОЛЕТА ГИНДЕВА - ЗАМЕСТНИК КМЕТ НА ПАЗАРДЖИК

Цитираната статия на Петър Шахларски "Срещата с един културен творец" бе посветена на големия български писател и родолюбец Никола Гигов. В нейния край Шахларски пишеше с огорчение: "Срещата с Никола Гигов щеше да бъде още по-плодотворна, ако присъстваха и ръководители от областната и общинска администрация и известни местни политици."

За щастие явно нещата се бяха променили, когато ние се срещнахме с пазарджиклии. От Шахларски, с когото станахме приятели, научавах, че получаваните броеве на "Родово имение" предизвикват все повече интерес сред съгражданите му и че към тях проявява интерес и голямата наша актриса Виолета Гиндева - заместник кмет на Пазарджик, отговарящ за културата. Нека подчертая, това е интерес, който се изразява в дела. Така, когато чествахме ЕДНА ГОДИНА "РОДОВО ИМЕНИЕ", дойде да ни поздрави цяла делегация от Пазарджик, начело с г-н Шахларски, точно благодарение на Виолета Гиндева, която беше подсигурирала транспорт с кола на общината.

Това нейно отношение се изяви и при новата среща на "Родово имение" и издателска къща "Новата цивилизация" с културната общественост на Пазарджик, която се състоя на 22 януари т.г. в Художествената галерия на града. Тя не са-

тази насока. Като международник, посочих в края на своето изказване на срещата, че е време и Пазарджик да се утвърди като културен център на страната ни със своя специфика. Като пример дадох делото на Константин Величков. В последвалия разговор с нея научих, че тя вече е направила много в тази насока и то в чужбина. Благодарение на усилията от българска страна във Флоренция е поставена паметна плоча на къщата, където той е живял, и нейното поставяне е било съпроводено с подобаващо тържество. Сега нейните усилия са такава плоча да бъде поставена и на хотела, където той е живял в Гренобъл.

ТРИЪГЪЛНИКЪТ НИКОЛА ГИГОВ - "РОДОВО ИМЕНИЕ" - ПАЗАРДЖИК

На срещата на 22 януари бяхме Атанас Панчев, Сергей Инджов, Ефим Кушнер, аз и НИКОЛА ГИГОВ. Пиша името му с главни букви, защото той е живата връзка в този триъгълник. Той е големият приятел и на пазарджиклии, и на "Родово имение".

В края държа да изкажа нашата благодарност на пазарджишките организатори на срещата: читалище "Христо Ботев", лично на неговата секретарка Веска Минова и на литературния клуб "Алеко Константинов" при читалището, както и на неговия председател Петър Шахларски, с когото вече ни свързва и лично приятелство.

Ние чухме толкова топли думи от пазарджиклии и за "Родово имение", и за неговите творци, за Никола Гигов и Ефим Кушнер, че ако ги споделя, мога да бъда обвинен, че се опитвам да издигна в небесата "Родово имение" и да очерня част от някои характерни изяви на съвременната българска преса. Затова предпочитам да дам думата на пазарджишката общественост в един от следващите броеве на "Родово имение".

София, 24.01.07 г.

Очаквайте: ПРИЯТЕЛСТВОТО ПАЗАРДЖИК - "РОДОВО ИМЕНИЕ" /през погледа на пазарджиклии/.

мо присъства на цялата среща, но и след това дълго разговаряхме за Пазарджик като български културен център. И по време на този разговор установих колко добре познава културната история на своя град и прави всичко възможно за неговото утвърждаване в

СРЕЩА С ПРИВЪРЖЕНИЦИ НА ВЕСТНИК „РОДОВО ИМЕНИЕ“ В ПАЗАРДЖИК

От стр. 1

В Пазарджик сме слушали беседи от популярни професори и академици, но така занимателно и интересно, просто и задушевно, впечатляващо и интригуващо рядко сме слушали събеседници, за което искрено Ви благодарим, защото Вашите думи превърнаха тази вечер в истински културен празник за всички нас. Издаването на вестник "Родово имение" повече от година говори, че то е едно уникално издание, една енциклопедия на разбираем език, в него всеки може да намери нещо интересно за себе си. Това е издание, което не робува на партизански политически партийни борби и котерии, в него няма да видите реклами на бира, кафе и др., няма снимки на голи женски тела. Изданието е радетел за родово имение на всяко семейство, с главна цел, заслужаваща адмирации ДА ПРЕВЪРНЕМ БЪЛГАРИЯ В РАЙСКА ГРАДИНА. Изданието е трибуна за култура, изкуство, наука, история, но най-голямото му достойнство според мене е, че дава приоритет на провинциалните автори от гилдията на пишещите братя за изява чрез техни публикации в издание-

Резюме на експозето

на ХРИ100 100ЯНОВ - независим писател сатирик от Пазарджик, произнесено на срещата разговор с читателите на вестник "РОДОВО ИМЕНИЕ" и издателска къща "Новата цивилизация" в Пазарджик на 22 януари 2007 г.

то. Всеки нов брой е една сензация с публикации за изследвания, новости, перспективи, с художест-

вено цветно оформление, богат снимков материал, на разбираем и точен български език.

Книгите, които досега е издала издателска къща "Новата цивилизация", а те вече са над десетина, лично за мене представляват една поредица от уникални издания по разнообразни световни проблеми. Много от тях успях да си купя, защото се оказва, че тези книги се продават най-евтино на днешния книжен пазар у нас. И това е една гаранция, че тези книги са на високо художествено ниво, на качествена хартия, с богат снимков материал, което ги прави - особено с тяхното интересно разнообразно съдържание, предпочитани за всяка домашна библиотека. А мнението ми за две от тези книги - книгата на Никола Гигов "Космос от мъка и песен", и книгата, на един от малкото българи, приети на работа в ООН, Васил Канисков - "Духовното лечение и българите", е, че те трябва да бъдат настолни на нощното шкафче на веки българин, редом с Библията.

ДЕРЗАЙТЕ ГОСПОДА ОТ "РОДОВО ИМЕНИЕ"!
Благодаря за вниманието."

ХРИ100 100ЯНОВ - писател от Пазарджик

СТИХОВЕТЕ СА ИЗПРАТЕНИ ОТ ПЕТЪР ШАХЛАРСКИ, ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ЛИТЕРАТУРЕН КЛУБ "АЛЕКО КОНСТАНТИНОВ" - ГР. ПАЗАРДЖИК

Из стихосбирката "Вълнения в рими" на Стоя Пиргонска

КЪМ ПРИРОДАТА

Природо, за мене ти си всичко
най-хубавото и могъщо на света!
Желанието ми към теб е едничко
до края да останеш моята мечта!

С утринни лъчи кога ме озаряваш
с радост и надежда ме даряваш.
Привечер остане ли залеза зад мен,
благодаря ти щедро и за този ден.

Пламенно обичам твоите красоти:
тучни низини, планински висоти,
небето лазурно, звездите, безкрая,
всичко това за мен е повече от рай.

Загадъчен творец на всичко живо!
Извайваш го във форми, багри най-красиво.
Хвала на теб, Природо, ти си моят Бог,
затуй поклон ти правя аз дълбок.

ЗЕМЯ

Обичам те, земя на моите деди,
от тебе черпи сили моето сърце,
а колко много нещо от тебе се роди,
аз още от дете те ровя с ръце.

Земя, толкова силна и могъща,
сътворяваш като вълшебница съща!
Как омайват с багрите цветята
и как опияняват те с аромата!

От малките тревички по полята
до огромните дървета в гората
всичко това е рожба на земята,
щом попаднат в нея семената.

Деца и внуци, обичайте земята,
излизайте по-често в полята,
орете ги, сейте семената
и радост ще изпълни ви душата.

От стр. 1

А днес Европа сякаш се е преместила с около хиляда и петстотин километра на северозапад и в духовното ни пространство биват насаждани настроения, като че ли страната ни е извън нея. По същия начин с течение на времето са менели местоположението си и отделни области като Мизия, Македония, Моравия и пр. Било е например време, когато областта Македония се е намирала на триста километра източно от сегашното си положение. А и за Моравия днес се налага извършването на сериозни исторически проучвания, за да се установи, че е била хиляда километра на югоизток, т.е. изцяло е обхващала областите, наричани днес "Западни покрайнини" (виж книгата "Кирил и Методий в българската Моравия" от Петер Юхас, Издателска къща "Огледало", София, 2000 г.).

Оказва се вярно написаното в житията на Светите равноапостоли: те са работили на българска територия, покръствали са българи и са им давали писано слово и знания.

Особено силни доказателства за това привежда в книгите си историкът д-р Ганчо Ценов, творил през първата половина на XX век. Още в първите си произведения, като например "Българите са по-стари поселеници на Тракия и Македония от славяните" (1908 г.; стр. 56 до 63) той разкрива една непозната за днешните ученици историческа картина. Позовавайки се на многобройни свидетелства, например "Фулденските анали" на Айнхард (род. в 770 г. и възпитаник на Фулденския манастир), д-р Ценов показва, че границите на България през годините 824 до 828, т.е. още при кан Омуртаг, са обхващали земите на Горна Панония, Фриаул, Моравия и Бавария, включвали са днешните градове Виена и Грац, опирали са реките Одер и Елба, а на юг са пресичали Сава и Драва. Български са били областите Седмоградско, Галиция, Славония, Хърватско и пр. Същите граници са засвидетелствани и 70 години по-късно, т.е. десетилетия след дейността на апостоли Кирил и Методий в тези области. Историческите хроники предават как на няколко пъти българските царе отправят пратеничества за уреждане тъкмо на гранични въпроси, след като франкските владетели настъпват в земите на племената тимочани, ободрити, браничевци и др. И едва години по-късно, след като не остава повече никакво съмнение, че тогавашните ни съседи на Запад нямат намерение да се откажат от завоевателните си набези, е прибягвано до оръжието.

Но българската държава се простира от Босфора до тези земи още преди новата ера. Писанията на Павел Дякон (роден през 720 г., секретар на лангобардския княз Дидиер, живял и в двора на Карл Велики и придука на Беневент) също са наме-

ОПИТЪТ ДА БЪДЕ ЗАМЕНЕНА

А Б В Г Д Е Ж
З З І І Н К Л М Н
О П Р С Т О У Ф Х Ц
Щ Ц Ч Ш Ъ Ы Ъ
Ъ Ю Я К А Ж
З Ч Ф У

рили място във "Фулденските анали". Според тях "лангобардите са търпели поражения от българите по изворите на реките Одер и Елба още по времето на княз Агелмунд, син на Аион, който заедно с Ибор е извел лангобардите от Скандинавия." При тези стълкновения княз Агелмунд е бил убит, а дъщеря му - взета в плен. Поставеният след това начело на лангобардите княз Ламисион, млад, буен и нетърпелив в жаждата си за възмездие, също повел войните си към гибел.

Това се е случило малко преди и през I век от новата ера. Така стават ясни твърденията на Енодий и Касиодор, че преди Теодорих Велики всичко в Панония и Дакия е принадлежало на българите. (Цит. по Ганчо Ценов.) Стават ясни и пасажите от писанията на отец Спиридон Габровски, според които българите са основали град Бр(з)емен, т.е. там са се освободили от бремето на преследвания и гонения. Българи са основали и град Тулуза в днешна Франция, но това е станало по-късно. (Виждатъ статията на Здравко Даскалов "Св. Кирил и Методий са покръстили българите преди 865 г." във вестник "Македония" от 14.02.2001 г., книгата на Иван Груев "Българско Евангелие" (стр. 17/18), както и статията "Край Висла още славят солунските братя" от Георги Асьов във "Вестник за жената" от 18. - 24.03.2002 год., в която са описани редица изследвания, че първоапостоли Кирил и Методий са били първите проповедници на Християнството в Полша през 863 г., а за родина на поляците се сочи областта край Охридското езеро. Редица още свидетелства за това авторът привежда и в статията си "Когато родният край на Йоан Павел II беше българска църковна провинция", публикувана във вестник "Нова Зора" от 21.05.2002 г. В нея той се позовава на дългогодишните проучвания на полския академик Хенрик Ловмянски. А и самата католическа църква в лицето на папа Пий IX потвърждава през 1863 г., че полските земи са били християнизирани през IX век от Кирил и Методий. Тогава главата на полската църква архиепископ Леон Пшилус-

ки е организиран общонационално честване на 1000-годишнината от покръстването на поляците. В своето пастирско послание Пшилуски пише: "В това лето Господне 1863-то се навършиха 1000 години, откакто земята, в която живеем, придоби християнската вяра. Двамата богобоязливи епископи, светите Кирил и Методий, я донесли на славянското племе в 863 г. от рождението на Христа и от тях тя стигнала до нашите предели. . . . От незапомнени времена до днес в Гнезненската катедрала се чества паметта на Кирил и Методий като патрони и апостоли на полския народ". А през 1881 г. папа Лъв III препотвърждава канонизацията на братята Кирил и Методий и като католически светци.)

Светите братя Кирил и Методий

Сериозни пропуски в историческата ни памет има и по отношение на царуването на Атила. Погрешна ще се окаже и тезата за така нареченото Велико преселение на народите, свързвайки го с необузвано движение на човешки маси, насилие, грабежи и унищожение. А всъщност това са били вътрешни междуособици след смъртта на този велик представител на българския владетелски род Дуло, породени от борбите за власт между управителите на отделните области на огромната българска империя.

Със сигурност мнозина ще възкликнат: "Та нали българската държава е основана през 681 г.?" на което следва да се отговори: "По тази логика може да се случи след време за начало на българската държавност да се приемат 3 март 1878 г., 9 септември 1944 г. или 10 ноември 1989 г. Подобни манипулации се правят не от вчера и ще видим, че езикът е едно от средствата за това.

Но независимо от превратностите в Българската Съдба, ние българите и днес, след повече от едно хилядолетие, следваме древните духовни пътища, на които Светите бра-

тя Кирил и Методий се явяват едни от многото велики продължители.

И в миналото все се е намирал някой, който да постави въпроса, дали не следва да приемем друга писмена система, но нашите предци са съзнавали спояващата народо- и държавотворческа сила на Словото, и не са позволявали то да бъде изтръгнато от Българската Душа. Единични са писанията на български език на латиница, като причините за това вероятно се крият в един особен вид "езикова солидарност" в случаите на съжителство с други славянски народи, приели латиницата в други времена, но пак под натиска на асимилаторски стремежи.

Например, чипровчани и павликяни - католици по вероизповедание, са първите заселници в опустошения от турците Банат. Те го населяват към 1730 - 1750 г., основават градовете Винга и Бешенов, и заедно отстояват българското народностно самосъзнание. Банатските българи използват и латиницата, и кирилицата, подобно на хърватите и сърбите, а от 1860 г. обединените Влашко и Молдова в единна държава - Румъния, въвеждат латиницата като официална писменост и се отказват от използваната дотогава кирилица. Така през 1866 г. Учителското дружество в гр. Винга одобрява граматика на банатския български диалект, изготвена от учителя Йозеф (Йозу) Рил - българин по майка и немец по баща. Правописът е създаден по подобие на хърватския, вземайки за образец чешкото писмо. Независимо от наличието и силното влияние на старобългарски книги от манастира в Алвиц (Vintul de Jos), Йозеф Рил е трябвало да се съобрази с ползваното римско издание "Kristianski nauk", т.е. "Християнски науки", което е на български, но с латински букви. Също така, до това време банатският говор, развивайки се отдалечено от българската езикова територия, е бил възприел повече от 20 % другоезикови заемки. (Виждатъ статията "Банатските българи - с миналото и настоящето" от д-р инж. Начко Начев във вестник "Народен будител", бр. 6 (63) от 2000 г.)

Малко преди това, през 1852 г., Драган Цанков и неговия брат Антон издават във Виена една граматика на българския език, написана на немски, където всички български думи са представени на латиница. Идеята за това им е дадена от един от най-авторитетните тогава европейски слависти - Франц Миклошич. Но пътят на този учебник е кратък и в България той не е познат.

По-сериозно се развиват събитията през трийсетте години на XX век, когато в Русия почти се реализира идеята за преминаване от кирилица към латиница. Аргументът бил, че това щяло да

КИРИЛИЦАТА С ЛАТИНИЦА

улесни общуването между руския и западноевропейските народи, и с това да се ускори бъдещата световна революция. Всичко било готово на книга, но азбуката била спасена поради липса на средства за подмяна на печатната техника и за осигуряване на квалифицирани печатарски кадри при тогавашните тежки икономически условия.

По същото време този въпрос е бил обсъждан и в България. Свидетелство за това е един от броевете на тогавашното списание "Българска книга", в който се изказват авторитети от областта на науката и културата. Мнението, което се налага обаче, е, че преминаването към латиницата не е разумно. Според академик Стефан Младенов един от основните мотиви за това становище е, че самата латиница не е напълно усъвършенствана азбука и заради това не би трябвало да се мисли да се пристъпва към нея. (Виж статия от Владко Мурдаров във вестник "Демокрация" от 26.09.2000 г. - "Спорът около кирилицата е ненужен" и читателско писмо от Стефан Тенчев във вестник "Нова Зора" от 31.10.2000 г.)

В посоченото писмо, за съжаление без да посочва източниците, Стефан Тенчев споделя още: "На две места в германски мемоарни източници се цитира разговор между Хитлер и цар Борис, в който тогавашният пръв глобалист подхвърлил полу на шега полу насериозно на българския монарх идеята да си сменим кирилицата с латиница, за да общуваме по-лесно с обединената от района Европа. Не се казва какво точно е отговорил царят, но се споменава, че е възразил."

Податка за този случай се открива и в дневника на Богдан Филов, който на 20.06.1941 г. (стр. 343/344) записва споделеното от цар Борис за посещението му при фюрера. Царят бил ходил и в Залцбург, където се срещнал с Гьоринг, Рибентроп, Химлер и Браухич. "Химлер сметнал, че ние трябва да сменим нашата славянска азбука, за да намалим руското влияние. Царят му обяснил, че всъщност сърбите и русите са заели азбуката от нас и че нейните български особености, особено буквата ъ, са закрепили нашето народностно съзнание."

През годините на социализма и в Съветския съюз, и в България на предложения от когото и да било за промяна или замяна на кирилицата с друга азбука би се гледало като на куриоз. Подобен е случаят, за който свидетелства писателят Николай Хайтов във вестник "Нова Зора" от 12.12.2000 год. в интервю със заглавие "Време за разхвърляне на камъни", а именно, че "доц. М. Янакиев навремето е искал подмяната на българския език с някой от "по-големите чужди езици". Вероятно за същия случай

се отнасят и думите на литературоведа Никола Георгиев пред вестник "Монитор" от 12.09.2000 г., в статията на Антон Петров "Отнемете ордена на Кронщайнер": "Преди 25 години "същата тази интелигенция предложи пълна русификация на българския език. Сендовчетата (положително тук става дума за акад. Благовест Сендов) трябваше да бъдат деца, които на 6-годишна възраст започват да учат руски език и на 16 години руският да им стане културен език." Всъщност, тази статия е насочена към настоящето: "Сега вятърът е повял на запад и част от продажната българска интелигенция се е обърнала към латиницата."

Така, от 1990 година насам, нещата коренно се промениха. Чужди и наши "реформатори" и подстрекатели на "нежни революции" ежедневно се опитват не само да ни убедят, че промяната на езика и азбуката ни е жизнено необходимо дело, но и тихо-мълком зад гърба ни извършат действия, от които утре да се окажем пред свършен факт.

По някое време "на върха на айсберга" се изкачи един професор от Австрия и се провикна: "Българи, да пишете на кирилица е комунизъм!" Изрази и още по-невероятното становище, че всъщност кирилицата е причина за разделянето на Европа на Източна и Западна - още от IX век и особено днес, поради което трябва да я заменим с латиницата. (Виж интервюта с проф. Ото Кронщайнер - ръководител на Катедрата по славистика и славянска хуманитаристика, с основен акцент българистика, в университета в гр. Залцбург, във вестниците "Демокрация" от 01.09.2000 г. и "Новинар" от 04.09.2000 г.)

Впоследствие, в тактическо отстъпление чрез статията си "Аз съм за кирилицата - аз съм за латиницата", публикувана във вестник "Демокрация" от 20.10.2000 г., проф. Кронщайнер признава трудността на подобно начинание: "Правени са много опити през вековете да се замени кирилицата с латиница.

Кайзер Франц Йосиф се опитал, но опитът пропаднал, защото кайзерът се уплашил от революция в Сърбия. Тито направил подобен опит за цяла Югославия (също и за сърбите), но с малък успех. Също и Ленин се опитал и той претърпял неуспех." Но това "ласкателство" не трябва да отслабва вниманието ни, защото професорът е изрекъл "със загриженост" и следните думи с далечен прицел: "Сега въпросът за азбуката още не е актуален, но само след 5 - 10 години ще стане много важен за България. Заради кирилицата България е много изолирана страна в Европа." (Виж интервю на Мариана Първанова "Кири-

лицата е комунизъм, пишете на латиница" във вестник "Новинар" от 04.09.2000 г.)

Ясно е, че нещата търпят промени и че днес говорим за политическа и ценностна ориентация, но и без този пореден пример на невежо и най-вече недобросъвестно съветничество имаме достатъчно основание да поставим на преценка дали си заслужава "да оставяме питомното и да гоним подивялото", да се замислим: Към коя Европа сме тръгнали? И този случай следва да ни накара да забележим, че през последните вече повече от дванадесет години успяхме да си навлечем безброй излишни, напълно чужди нам проблеми, а нашите оставихме да се задълбочават все повече. По-точно, навлякоха ни ги невежи и продажни псевдодържавници и отродители.

Но трябва да видим и един друг факт. Някои народи от бившия Съветски съюз, на които кирилицата навремето е била наложена административно, сега се връщат към предишни свои писмености или (което е по-честият случай) се поддават на по-ривите към "нов цивилизационен избор", приемайки латиницата. Но това е тяхно право и те са тези, които трябва да преценяват целесъобразността на своя избор.

Оказва се обаче, че такава една реформа се сблъсква с реди-

ца трудности и съпротива сред населението, и след първоначалните опити в Азербайджан тя е била спряна. Останалите републики - Туркменистан, Татарстан, Узбекистан, Казахстан и Киргизстан - са били принудени да въведат формулата "паралелно ползване на латиницата и кирилицата". (Виж статията на Тамара Шишманова "Интригата Кронщайнер - П. Стоянов е етап от турцизацията на България" във вестник "Монитор" от 09.11.2001 г.)

Категорично връщане към кирилицата беше извършено и в Сърбия. А на 28.08.2002 г. вестниците "Сега" и "Шуменска заря" публикуваха кратки съобщения, че "група депутати са внесли в югославския парламент проектодекларация за защита на кирилицата". Те смятат, че "кирилицата се потиска от латиницата" и "въпреки законовите разпоредения, електронните и печатните медии използват главно латиница, както и голяма част от учебниците, предимно за висше образование, са написани на латиница".

За нас, българите, подобни предложения са повече от смешни, но докато години наред не им обръщаме внимание, както се казва, "лудите си лудуваха". И продължават да стават все по-нагли. Пълният печатните ни издания с чуждици, поставят надписи, табели и реклами на латиница, включително и при оформянето на личните ни документи и номерата на автомобилите, мъчат се да ни убеждават, че сме многонационална държава, въвеждат предавания по националните средства за масова информация на турски език, аргументират за наличието в страната ни на помашки, шопски, добруджански, тракийски, македонски, татарски, родопски, къзълбашки, мизийски, каракачански, гагаузки и други националности, малцинства и езици, признават официално съществуването на македонски език, заблуждават ни, че кирилицата едва ли не блокира компютрите и информационните мрежи...

Този път иначе толерантният Български Дух изрази възмущение, примесено с досада. Не може да се каже, че се получи обсъждане, защото дори от бегъл поглед се вижда, че не съществува основа за такова, но в средствата за масова информация се появиха изявления и писания, които бяха по-скоро емоционални и преpraщащи към историята, отколкото основаващи се на изковани от разума аргументи. След като повече от 1100 години ползваме една свършена писмена система, тя вече до такава степен е станала част от нас, че не ни е нужно постоянно да държим пред очите си доводите за нейната състоятелност и целесъобразност. Но явно, изправени сме пред поредната организирана атака срещу Българския Дух, която ще е един от многото ни изпити за твърдост и устойчивост.

Следва

Д-р **Норман УОКЪР**
М.с. **Рая ГАРДЖЕВА**

СУРОВА КАЛИЕВА "СУПА"

Много са зеленчуците, богати на калий. На първо място са морковите, целината, магданозът и спанакът. За доброто на калия соковете на тези зеленчуци трябва да бъдат употребявани сурови, без да се разреждат с вода, за да може организмът да поглъща и усвоява калия в натурален вид.

Органичните минерали и соли в тази смес на калиевата "супа" практически обхващат всички елементи, необходими за организма. Тя удивително бързо снижава прекалената киселинност на стомаха. Вероятно няма друга храна за организма, която да е по-пълноценна във всяко отношение, от тази смес.

Когато болният не е в състояние да усвои никаква друга храна, то суровата калиева "супа" осигурява всички необходими хранителни вещества и го привежда в нормален вид. За оздравяването на болния тази "супа" е неограничена и може само да се учудваме, че в болниците и санаториумите не се включва в хранителния режим на болните.

На някои хора не се харесва вкусът на калия в соковете

СУРОВИТЕ ЗЕЛЕНЧУКОВИ СОКОВЕ

те на определени зеленчуци. Но трябва да се помни, че когато организмът е изгладнял за живи органични атоми, крайно необходимо е за възстановяването на тъканите да се изтърпи този неприятен вкус.

ПАЩЪРНАК

Сокът на пащърнака съдържа много малко калций и още по-малко натрий, но пък е богат на калий, фосфор, сяра, силиций и хлор. Заради ниското съдържание на калций и натрий хранителната стойност на този сок не е така висока, както на някои други грудки, но лечебната му стойност е значителна.

Високото съдържание на силиций и сяра помага да се преодолее чупенето на ноктите. Фосфорът и хлорът са особено полезни за белите дробове и бронхите и този сок е великолепна храна за болни от туберкулоза, при възпаление на дробовите и

емфизема.

Големият процент на калий е така ценен за мозъка, че този сок успешно лекува много умствени разстройства.

Всичко това се отнася само за градинския пащърнак, а не за дивия, в който се съдържат и отровни вещества.

ЗЕЛЕНА ЧУШКА

Този сок съдържа в изобилие силиций, така необходим за ноктите и косите.

В комбинация с морковен сок /от 25 до 50% сок от чушка/ дава великолепни резултати за почистването на кожата от петна.

Хора, страдащи от газове в червата, от колики, спазми в червата, получават голямо облекчение при употребяването до 500 г. от този сок или от смес в същото количество с морковен и спаначен сок всекидневно. Трябва да се знае, че е по-добре соковете да се пият на гладно в интервал от 2-3 часа.

ЕСТЕСТВЕНИТЕ ЛЕКАРСТВА

Милена АТАНАСОВА

ЛИПА

(Tilia cordata, Tilia platyphyllos)

Използвани части от растението: Дървесен вид - използват се главно цветовете му.

Основни биологично-активни съставки: Биологичното действие се дължи на съдържанието на флавоноиди, гликозиди и етерични масла.

Здравни ефекти: Използва се при нарушения в храносмилането, жлъчни дискинезии, стомашна диспепсия, както и при гастрокардиален синдром. Има благоприятен ефект при простудни състояния и ушни инфекции.

Приложение: Най-често се прилага под формата на чай, 2-3 чаени лъжички (5-10 гр.) от свежи или изсушени цветове на липа се заливат с 500 мл преварена вода. Запарва се 10-15 минути. Чаят се консумира топъл. Прилагат се по няколко чаши дневно в продължение на седмица до отзвучаване на симптомите. За по-дълъг период от време се пият до 750 мл (три чаши) дневно за 3-6 месеца. Под формата на тинктура или течен екстракт от липа се взема 3/4-1 чаена лъжичка (3-5 мл) три пъти дневно.

Странични ефекти: Липсват данни за токсични ефекти. Безопасно е приложението при деца, бременни жени и кърмачки.

Асен ГЕОРГИЕВ

Потребностите на човешкия организъм от вода са равностойни на потребностите му от хранителни вещества и енергия.

Водата представлява 65-70% от телесната маса на възрастния човек. Значението и за организма е огромно и твърде многообразно, тъй като всички жизнени процеси са свързани с нея. Във водата се разтварят хранителните вещества. С водата се извеждат от организма и отпадните вещества. Без нея по същество не е възможно протичането на обмяната на веществата в организма.

Водата е среда, в която протичат всички биохимични процеси. При загуба на 10% от водата в организма настъпват тежки нарушения на основните жизнени функции, а при загуба на 20-25% - бърза смърт.

Известна част от телесната вода се образува при окисляването на мазнините, въглеhidратите и белтъците /около 350-400 кубически сантиметра /см³/. Натрупването на водата в организма се осъществява главно в мускулите и кожата.

Основната и част /около 1400 см³, или около

ВОДАТА И НИЕ

55%/, която се изразходва за водния баланс на организма, се отделя с урината.

Втората част - около 400 см³ /или 15-16%/ се отделя през белите дробове /като пара/, а останалите 500 см³ /около 20%/ - чрез кожата. Дневно с изпразненията се изразходват около 200 см³ вода, взета като част от водния баланс в организма. При условия с висока температура в околната среда, особено при изпълнение на интензивна физическа работа, посочените съотношения за оползотворяването и отделянето на водата се изменят значително. Увеличава се отделянето на вода чрез кожата с активното участие на потните жлези, а се намалява отделянето и през бъбреците и червата.

При наличие на по-висок дефицит на вода в телесната маса функционалните възможности на организма рязко спадат и работоспособността на човека намалява. При работа в условия на високо-температурна среда заедно с водата се отделят и значително количество минерални соли, някои витамини, азотни и други вещества. За компенсиране загубата на вода, минерални соли и други вещества се осигурява подходящ питейно-хранителен режим, включително и добавка на готварска сол и витаминни препарати.

ЛОШИЯТ ПРИМЕР НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ СТРАНИ

Елена ТИЛОВА

Непосилни глоби заплашват България за неизпълнение на ангажиментите ни за НАТУРА 2000

Примера на европейските страни

Липса на информация, манипулиране на общественото мнение и лични интереси на малцината заплашват страната ни с огромни глоби, наложени от ЕС.

Припомняме, че след четиригодишни проучвания близо 200 специалисти от неправителствени организации, научни институти и пр. определиха **28,6 % защитени зони по Директивата за местообитанията и 23,6 % защитени зони по Директивата за птиците като минимумът, необходим за изпълнение изискването на ЕС** (а именно - дългосрочно опазване на видовете и местообитанията, посочени в списъците на двете директиви на ЕС). На 27 декември лидерите на управляващата политическа коалиция взеха решение за драстично намаляване обхвата на мрежата - влизане на България в ЕС със **196 зони за местообитанията (15 % от територията на страната) и 109 защитени зони за опазване на птиците (16,23 % от територията на страната).**

Въпреки че това решение няма законова тежест, се очаква то да бъде потвърдено от Министерски съвет /това не беше направено до 01.01.2007, с което България стана прецедент за Европа/.

Неправителствените организации алармират - подобно решение ще доведе до неспазване на ангажиментите на страната към ЕС и я заплашва с непосилни санкции.

Какво показва примерът на европейските страни:

Франция е осъдена от Европейския съд да плаща 316 500 евро за всеки ден забавяне в изпълнението на мерките, наложени от съда и 20 000 000 евро на Комисията на Европейската общност, както и разноските по делото!

Полша получи първото официално писмено предупреждение от Европейската Комисия за **недостатъчно** обявени места по НАТУРА 2000 през юли 2006. Второто и последно предупреждение беше изпратено през декември 2006. От този момент са спрени структурни фондове за Полша. Блокирани са и решенията за финансиране от кохезионни фондове на пътни и ЖП инвестиции, пресиращи някои места, които са предложени от специалистите в началния списък за влизане в НАТУРА 2000, но са отхвърлени и неодобренни от правителството.

Според полски НПО в момента полското МОСВ е в паника - опасността от Европейския съд става много реална. Вероятното наказание за Полша ще бъде около 0,4 млн. евро за всеки ден забавяне на списъците с местата от деня на първоначалното решение на съда. **В същото време ниският процент НАТУРА 2000 места в Полша се дава за пример в България!**

Ирландия и Испания са осъдени да изпълнят нарежданията на Европейския съд и платят разходите по делата за неизпълнения на

ангажименти към НАТУРА 2000 и включване на определени територии. Ако не се съобразят с решенията на съда, двете страни са заплашени от глоби в размер на стотици хиляди евро за всеки ден забавяне от датата на решението от първото дело.

На Германия беше поставен ултиматум да плати глоба в размер на няколко десетки милиона евро и допълнителна санкция от 900 000 евро на ден за всеки ден забавяне до пълното внасяне на документацията за защитени зони за местообитанията! Германия изпълни изискванията.

Ще направи ли това България?

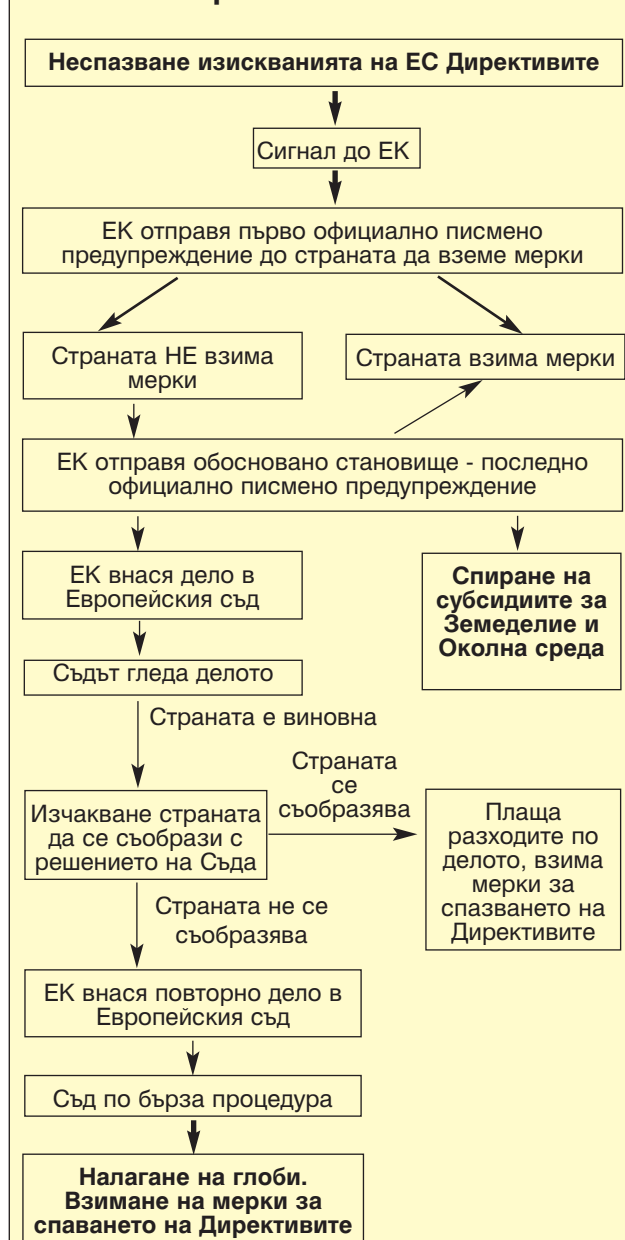
Българските граждани решават сега - ще платят ли от джобовете си милиони евро за "привилегията" да унищожават собствената си природа.

За съжаление тежестта на санкциите пада не върху институциите, които са допуснали това, нито върху "бизнесмените", които са се облагодетелствали, а върху обикновените граждани.

Но най-голямата загуба за България, многократно по-голяма от евентуални санкции е погубването на най-значимия ни ресурс - българската природа!

Принципна схема за действие при неспазване на Директиви 79/409/ЕЕС и 92/43/ЕЕС от страна членка на ЕС

ДОКУМЕНТИ НА ЕС ДО СТРАНИТЕ ЧЛЕНКИ

- * ЕС Регламенти - прилагат се директно от страните членки, имат обвързващ характер
- * ЕС Директиви - задължителен характер за страните членки, имат обвързващ характер по отношение на резултата от приложението им
- * Препоръки и мнения на ЕС - нямат обвързващ и задължителен характер
- * Решения на Европейския съд - имат задължителен характер за адресата

СЪДЕБНИ РЕШЕНИЯ

Всички цитирани примери са за взето решение от Европейския съд за неспазване на Директива 92/43/ЕЕС и 79/407/ЕЕС от страните членки, с което се задължават да изпълнят изискванията на двете Директиви и да платят разходите по делата.

- C-67-99 - Решение на Съда срещу Ирландия
- C-71-99 - Решение на Съда срещу Германия
- C-220-99 - Решение на Съда срещу Франция

Неспазване на Директива 92/43/ЕЕС

- C-96/98 - Решение на Съда срещу Франция
- C-374/98 - Решение на Съда срещу Германия
- C-166/97 - Решение на Съда срещу Франция
- C-355/90 - Решение на Съда срещу Испания

Неспазване на Директива 79/409/ЕЕС

При неизпълнение на решението, се стартира ново дело от Европейския съд, с което се определят глоби:

C-304/02 - Решение на Съда срещу Франция:

- Нарежда на Франция да заплати **EUR 316 500 за всеки ден забавяне изпълнение на мерките, наложени с решение C-64/88 на Съда или EUR 57 761 250 за всеки шест месеца от произнасяне на първото решение C-64/88 на Съда.**

- Нарежда на Франция да изплати на Комисията на Европейската общност глобална сума от **EUR 20 000 000;**

- Нарежда на Франция да изплати сумата по разноските на делото

За повече информация:

<http://curia.europa.eu/bg/transitpage.htm> - страница на Съда на европеските общности
<http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=IP/06/1757&format=HTML&aged=0&language=EN&guiLanguage=en> - информация за предприетите от Европейската комисия стъпки срещу Полша

http://www.bmu.de/pressemitteilungen/pressemitteilungen_ab_22112005/pm/36653.php - информация за предприетите от Европейската комисия стъпки срещу Германия (на немски език)

ШЕСТ ЛИСТА ОТ СМИНДУХ

Горан ПЕТРОВИЧ

Наистина на този свят има всякакви обичаи

Седяхме на двора и разсресвахме на тънко гъстите слънчеви лъчи, за да не изгорят зеленчуковата ни градина, когато на портата се появи запъхтан мъж с градско, непонятно едноцветно облекло. Веднага разбрахме, че е чужденец. Първо, никой не го познаваха и освен това крачолите му бяха мокри до коленете - само местните хора могат да минават по тясната греда над потока.

- Защо не направите мост? - каза той, без да поздрави.

- Право да си кажем, нямаме нужда, потокът е чист - отговори дядо, като го покани да седне на пейката.

Гостенинът завъртя очи и седна. Баба му подаде три сплетени слънчеви кичура да разресва и той - в работа приказката по-лесно върви. Но той сви рамене, изглежда, не знаеше какво да прави с тях.

- Никога ли не сте разресвали слънчеви лъчи? - попита, силно изненадана, майка ми.

- Не - отговори чужденецът.

- Извинявайте, а как тогава се пазите от жегата? - учуди се баща ми.

- Ей така - каза чужденецът и извади от чантата си пластмасово ветрило с цвета на скучните си дрехи.

- Мили Боже, на този свят наистина има всякакви обичаи! - прекръсти се баба.

Чудовищното изделие

Чужденецът беше търговец. Съобщи ни това с важен глас, от който веднага решихме, че сигурно работата му не заслужава особено внимание. Все пак скрихме съжалението си: много хора са принудени да работят какво ли не.

- Бих могъл да ви предложа план за къща - каза, след като се почерпи с вода и мед.

- Табаните ви не вървят в крак с очите, още от хълма може да се види, че вече си имаме къща - отговори дядо. - Язык за мокрите крачолите, но ние наистина нямаме нужда от план, напомням на зрението ви, че вече си имаме къща. Ето я, вашата сянка се обляга тъкмо на нея.

- Не-е, не ме разбрахте - размахна широко чужденецът ветрилото. - Бих ви предложил план за голяма къща: на няколко етажа, с няколко балкона, порядъчно обточена с медни улуци.

- Как не, та мракът всяка нощ да гъркори наоколо! Залудо се стараете! Дори да имаме нужда от по-голяма къща, нямаме пари да паразим плана ви - намеси се баба. - И моля ви се, не размахвайте толкова това чудовищно изделие, ще ми прогоните най-хубавия въздух!

- Извинявайте - само за момент се отдръпна чужденецът. - Между другото, госпожо, аз не продавам плана. В замяна на него ще ми стигнат няколко шарки, каквито, забелязвам, имате в изобилие.

- За какви шарки говорите! - отсече, малко ядосана, баба, защото към зеленчуковата ѝ градина се изплъзна един неразресан стрък слънчеви лъчи.

- За шарките от пешкира, антерията, от дивана на вратата, от везаната кърпа, от хурката, елека, откъдето и да е. Онова, на което са изрисувани, резбовани или избродирани, си го задръжте. Честно и почтено, нали?

- Как смятате да свалим шарките? - включи се в разговора и майка ми.

- Ей така! - каза чужденецът, стана от пейката и вдигна тъкания пояс, върху който седеше.

Не ни се беше случвало да се изненадваме толкова от миналата година, когато срещнахме на потока голобрад таласъм. Гостенинът силно тръсна пояса и от него изпадна на зе-

мята ръкойки бродирани полски цветя.

- На вас планът, на мен шарките - засмя се, изваждайки от чантата си свитък хартия и алчно тъпчейки наподадите стръкчета, венчелистчета и стъбълца с багрите на късния април.

- Съсипа най-скъпия ми пояс! - първа се съвзе баба, но чужденецът беше вече отпразил по пътя.

Облакът се натъкна на наноса над нашия двор

Това лято сушата преполови много зеленчукови градини. Хората изоставяха разресването на слънчевите кичури и растенията оклюмаха под тежестта на всекидневната и многолика жегата. Чужденецът посети всички домакинства в селото. От едни взе винена лоза от хурката, от други - нарисувана на портата грозд, от трети - лъкатушешката виеница на носната кърпичка, от четвърти - класовете от забуна, от пети - двойка пауни от таблите на кревата... В замяна на това на всички остави планове за къщи. У нас дядо и баба казаха:

- Не ни трябва голяма къща. В нея можем да се изгубим. Освен това единствените стълби, на които бихме стъпили, са стълбите, които водят към дверите на милия Бог!

- Но вашите стаи могат да бъдат в приземието - предложи мама и на пясъчния нанос над нашия двор се натъкна първият тъмен облак.

Същата вечер противно на навиците си баба посрещна нощта на двора.

- Искам да се нагледам до насита на звездите, скоро тук ще стане много сенчесто - обясни тя.

Само една нощ след тези думи дядо оплете с месечината няколко най-едри сънища. Закачи оплетените кълбета високо за таванската греда, така че чумата и останалите миткала да не могат да ги достигнат. Той също смяташе, че идват облачни дни.

- Ще ни потрябват, когато от будване ни заболя главите - прошепна в малкото джобче на елека, там, където пазеше списъка на най-важните предмети.

Превод: Желa Георгиева

Горан Петрович е роден през 1961 година в Кралево, Източна Сърбия. Следва литература в Белградския университет. Работи като библиотекар в селска библиотека, недалеч от манастира Жича. Списва литературното списание "Повеля".

Автор е на книгите "Съвети за по-лек живот" (1989) - кратка проза; "Атлас, описан от небе" (1993) - роман, "Островът и околните разкази" (1996) - разкази; "Обсадата на църквата "Свети Спас" (1997) - роман, получил наградата "Меша Селимович"; "Магазинчето "Сполука" (2000) - роман, с който спечелва наградата на сп. "НИН" за най-добър роман на годината, и "Ближен" (2003) - разкази. Горан Петрович е един от най-превежданите писатели през последните години.

КОКИЧЕНЦЕ

Кокиченце нежно, белоснежното поникнало от черната земя, от где взе тази белота! Изправило главичка нежна над завивка ледена, снежна и първо донесе вестта: "Свършва зима, идва пролетта!"

ОГОЛЕНО ДЪРВО

Разклати суховея есенески клони и жълтите осланени листа порони. Останаха и празни гнездата птиците на юг отлетяха. Оголено преспива се дървото с надежда на пролет за доброто. Българийо кат дървото си оголена обрулена и от чеда си изоставена. На пролет на дървото листенца ще израстат, птиците отново тук ще долетят, а ти, Българийо, заспиваш със дълбок и ще оцелееш ли, знае само Бог.

СТАРИЯТ КАВАК

Мина ли покрай стария кавак спомени от детството нахлуват пак. Течеше тук Пишманка - река малка, върбите с клони - коси на русалка. Имаше храсти, стройни тополи. Тичахме на воля боси и голи. Боричкахме се по зелената морава огласяхме простора с нашата връва. Сега тук е голо, пълна пустота само оцеля по чудо стар кавак напомня за предишната красота... и спомените идват в мене пак.

Стоя Пирдопска - активен член на Литературен клуб "Алеко Константинов" - гр. Пазарджик

ВЛИЗАНЕТО НИ В ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ. БЪЛГАРО - ШВЕЙЦАРСКОТО ПРИЯТЕЛСТВО. ПЕТЪР УВАЛИЕВ, НЕГОВАТА СКРОМНОСТ И ЛОМ

Николай
КАФТАНДЖИЕВ

1. ВЛИЗАНЕТО НИ В ЕВРОПА И ПЕТЪР УВАЛИЕВ

**ЕДНО НЕОБИЧАЙНО ДЪЛГО,
НО НЕИЗМИСЛЕНО ЗАГЛАВИЕ**

В журналистиката има желязно правило: заглавието трябва да бъде ефектно и точно. След него трябва да следват десетина реда, които да предадат същността на материала. Бързият читател, слушател или зрител би узнал от тях най-важното.

И аз се придържам вече десетилетия към това правило или поне към първото изискване: заглавието да бъде точно, но по възможност и интригуващо. Монографията за Петър Димков, над която работих близо 30 години, озаглавих "Петър Димков - добре познатият... непознат", преди 20-тина години формулирах своето ново виждане за историческото развитие на човечеството и го назовах "Една съвременна хипотеза за историята на човечеството, формулирана... преди 2500 години". Такива са заглавията по възможност и в публикациите ми в "Родово имение": "Френският народен танц ла Буре и нашата ръченица" /Една загадка/, бр. 1, 2 и 5 от т.г. на седмичника, "Балканската Атлантида", бр. 3 от т.г. и т.н.

От началото на тази година се случиха няколко важни събития като следствие на един процес с над столетна история. Разбира се, за да ги ситуирам в тази история, трябваше едва ли не да напиша книга. Не намерих и подходящо обединяващо заглавие. Тогава реших просто да ги изброя в заглавието, като тяхната връзка открият читателите постепенно от брой в брой.

СЕНЗАЦИЯТА НА ДЕНЯ - ПРИСЪЕДИНЯВАНЕТО НИ КЪМ ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

Това събитие буквално изпълва страниците на печата. За него има специални предавания по радиата и нови рубрики в телевизиите ни. Даже сериозни издания, макар и с късна дата, го включиха в съдържанието си.

И все пак става наистина дума за събитие от първа величина в нашата история и точно в сериозните изяви, свързани с него, се появи името на Петър Увалиев /имах предвид както български, така и чуждестранни изяви/.

ПРИСЪЕДИНЯВАНЕТО НИ КЪМ ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ И ПЕТЪР УВАЛИЕВ

Веднъж попитах един от дългогодишните ни проникновени дипломати от кариерата кой какво прави за своето влияние. Отговорът му гласеше, че Съединените щати главно се стремят към военно влияние, англичаните - към икономическо, а французите свързват тази си дейност с културата. Тук той имаше предвид както френското културно влияние в дадена страна, така и свързването на френската култура с културата на съответната страна. Личната ми практика като дългогодишен международник в областта на културата /служебно от 1957 до 1989 г./ потвърждава, че наистина французите работят много в тези две насоки.

Изхождайки от този факт и работейки в "Родово имение" като журналист пак в тази област, за мене беше важно да установя каква френският институт в София бе подходил към присъединяването ни към Европейския съюз.

Програмата си за декември 2006 г. и януари 2007 г. той беше озаглавил :"**ДОБРЕ ДОШЛИ В ЕС!**". Една от важните му изяви беше филм, посветен на Петър Увалиев. Ето съответния текст в програмата:

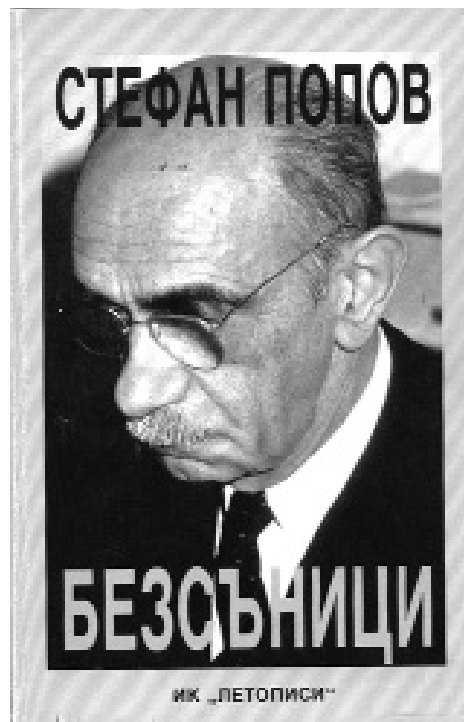
"ПЕТЪР УВАЛИЕВ

7 декември, Френски институт, 18 ч. Вход с покани.

В рамките на честванията по случай приемането на България в Европейския съюз Фондация "Семейство Увалиеви" и Френският институт в София организират: прожекция на документалния филм за Петър Увалиев (Пиер Рув) "ЕДИН БЪЛГАРСКИ ГЛАС В ЕВРОПА" на режисьорката Станислава Калчева, в присъствието на Соня Увалиева, съпруга на твореца и сценарист на екипа на филма."

Преди да продължа, се налага да дам едно пояснение. Като студент завърших полувисшия институт по библиотекознание, а след това и специалността "Библиотекознание-библиография" във Философско-истори-

ческият факултет на Софийския университет. Ръководител на катедрата и директор на Българския библиографски институт "Елин Пелин" беше видният наш учен проф. Тодор Боров. Под негово ръководство работих като млад специалист 4 години в института. Това следване, а после и работата, ми дадоха възможност да опозная добре библиотечните работници и смея да твърдя, че те са едни от най-образованите български специалисти. Това е важно да

се знае, защото във връзка с влизането ни в Европейския съюз Висшето училище по библиотекознание и информационни технологии откри на 15 януари "Европейска читалня на името на бележития хуманист и ерудит ПЕТЪР УВАЛИЕВ". Разбира се пак с участието на фондация "Семейство Увалиеви" и присъствието на проф. Соня Увалиева.

Както от страна на Френския институт в София, така и от българска страна, празненствата за присъединяването ни към Европейския съюз бяха определено свързани с името на Петър Увалиев, европейския хуманист, който смята, че само ако запазим своята същност на българи можем да дадем и свой принос в европейската общност.

ДВЕ ДУМИ И ЗА СКРОМНОСТТА НА ПЕТЪР УВАЛИЕВ - КОЙ Е СТЕФАН ПОПОВ СПОРЕД НЕГО

Имам щастието вече три десетилетия да работя върху личността и делото на Петър Димков. Неговото величие на Хомо космикос булгарикос /"Космическият българин" заглавие на един от филмите за него/ беше съизмеримо само с неговата изключителна скромност. Той имаше за златно правило Христовата повеля: "Каквото прави

дясната ръка, лявата - да не знае." До обед преглеждаше потърсили помощ и лек от него, без нито една стотинка, защото както казваше: "За дар от Бога пари не се взимат". Живееше скромно с пенсията си. Следобед, след кратка почивка, идваха Чайките /през 70-те години на миналия век те бяха "социалистическите" мерцедеси/ и го отвеждаха към СИЛНИТЕ НА ДЕНЯ по онова време. С времето установих, че и на тях не взема пари, но се застъпва за несправедливо уволнени, за преследвани оклеветени личности и за назначаване на способни хора на важни постове, макар да нямат партиен ценз. Две такива личности станаха съветници на Людмила Живкова. Някои от тези хора бяха мои познати и когато не можеше да откаже, че се е застъпил за тях, винаги казваше: "Да, но..." И след това "но" следваше разказ за велик българин, който къде, къде по важни дела е свършил за него.

Сега, когато започнах да се интересувам от делото на Петър Увалиев, се натъкнах на подобен случай, с който и желая да завърша тези си редове.

Вероятно на много специалисти /нямам предвид ласкателите/, които са изтъквали, че той е човекът, олицетворяващ българския европеизъм в България и в Западна Европа, е възразявал, че не е той, а Стефан Попов - дипломат, историк, философ и общественик. И това си виждане го е формулирал като предговор към един от трудовете на Попов през 1992 г. Ето най-същественото от него:

"...Стефан Попов беше единственият наш мислител, който имаше какво да каже на света като гражданин на света. Но той съзнателно предпочете да го каже като българин, най-вече за българите, дори тогава, когато говореше на немски... В строгия германски словострой е възплътена трижды преценена мисъл, немислима без дълголетната размисъл на мислителя за историческите залези и повторни, и потретни изгреви на родната му България, наложница и заложница на историята. Така, както митичният майстор Манол, Стефан Попов вгради най-милото си в неразрушим духовен мост през времена и простори, затемнен в българското и извисен до световното. За него и през него домашната българска история стана ядро във вселенската философия на историята." /Стефан Попов. БЕЗСЪНИЦИ. София, "Летописи", 1992. 424 с./.

Следва:
"БЪЛГАРО - ШВЕЙЦАРСКОТО
ПРИЯТЕЛСТВО И ЛОМ"

РОДОСКИЯТ КОЛОС - ЕДНО ОТ СЕДЕМТЕ ЧУДЕСА НА СВЕТА

Мариана ПРАМАТАРОВА

Гръцкият остров Родос привлича туристите като магнит. Разположен във водите на средиземно море, окъпан в слънце и защитен с четири километрова крепостна стена, издигната през 13-ти век от рицарите, Родос е по своему различен от познатите ни гръцки острови. Неслучайно Мусолини избира Родос за своя лятна резиденция. В основния град на острова, който също носи името Родос живеят 88 000 души. Ежедневно градът приема на морското си пристанище многобройни посетители, дошли да се потопят в атмосферата на античния свят и да се докоснат до чудесата му. Едно от тези чудеса е Колосът от Родос. Дори днес, когато техническата мисъл бележи апогей, все още са загадка технологиите, използвани от древните за построяването на пирамидите в Египет, Александрийския фар, храма на Артемида, Родоският колос. Трудно е да се отговори на въпроса кой и защо ги е създал, както и на въпросите защо чудесата на античния свят са точно седем и защо всичките се намират в средиземноморието. Според някои учени древните градове се надпреварвали помежду си и желяели да увековечат превъзходството си, като създават все по-чудновати и оригинални съоръжения. Други твърдят, че чудесата на света са създадени, с цел да бъдат омилостивени божествата, на които се кланят местните. За Родоския колос разказват, че е създаден като статуя на бога на слънцето Хелиос. Легендата поддържа мита, че когато бог Хелиос видял остров Родос за първи път, толкова много харесал това място, че пожелал да остане там завинаги и отказал да се върне в планината на боговете Олимп. Не е чудно, че античните жители почитат своя бог и построяват статуята. Налага се и друго обяснение - търговията по източното средиземноморие се разраства и Родос е важно пристанище по онова време. Вероятно затова средиземноморските градове украсяват с пищни статуи входовете на пристанищата си - да се забелязват отдалеч и да привличат търговските кораби в акваторията си.

Друга версия, свързана с появата на колоса, звучи по-правдоподобно. Синът на един от генералите на Александър Велики - Деметриус, напада Родос с 40-хилядна армия. Благодарение на масивните крепостни стени и високи кули защитниците на Родос не допускат врага и спират многобройните атаки. Когато Деметриус напуска острова победен, жителите на острова започват строежа на колоса в чест на своята победа. Статуята е висока над 34 метра, изработена от желязо и бронз, и представлява вход на пристанището. Под разтворените крака на колоса преминавали корабите. В ръката си великанът държи горящ факел. Съществуват спорове относно това дали факелът е била в ръката на колоса или се е намирала върху

„Родоският колос“ от Дейвид Гарднър

„Колосът на слънцето от Родос“ от Шарес де Линдос

Мариана Праматарова на пристанището в Родос

главата му, както и дали краката на статуята са били раздалечени или събрани. Фигурата е изобразявана различно. Някои я оприличават на Статуята на Свободата в САЩ. През 50-60 години колосът от Родос буди възхищение и спира дъха. Като вероятна причина за счупването и падането на статуята се счита силно земетресение. Имало е предложение да се възстанови, но оракулът е забранил.

Дори и счупена статуята предизвиква възхищение и около 800 години пътуващи поклонници идва да зърнат останките й. Части от колоса

са взети за вражда не в други храмове. През 654 г. арабите атакуват Родос. Счупената статуя на колоса е превърната в бронзова скрап, натоварена на 900 камили, и е транспортирана до тяхната родина. Годици след това парчетата от колоса продължават да се разпродават.

Днес на мястото на колоса в Родос не е останало нищо. Две каменни платформи със склуптури на животни отбелязват мястото, където е изживявала ръст впечатляващата фигура на гиганта - чудо на античния свят.

21.01.2007 г.

„Колосът от Родос“ на Салвадор Дали

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар книгите на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия"

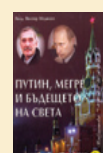
Книга 1
"БЕЗКРЪВНАТА РЕВОЛЮЦИЯ" от големия приятел на Владимир Мегре писателя Ефим Кушнер.

Книга 6
"ИКОНОМИКА И ВЛАСТ НА МИНАЛОТО И БЪДЕЩЕТО" от известния писател Виктор Медиков, председател на Академията за Родовите имена в Русия.

Книга 2
"ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков.

Книга 7
"ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ" - духовното изживяване на българщината през погледа на инж. Васил Канисков, член-кореспондент на ИА по информатизация към ООН.

Книга 3
"ВДЪХНОВЕНИ ОТ КРАСОТАТА" от Станислав Спасов - доброволен сътрудник и публицист във вестник "Родово име".

Книга 8
"БЕЗСМЪРТНА ПТИЦА НА ВЯРАТА" на изтъкнатия математик и историк Борислав Иванов. Книгата разглежда говорещата азбука на прабългарите.

Книга 4
"КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН" на известния поет и писател Никола Гугов, посветил живота и творчеството си на Родопите.

Книга 9
"ВЪРШАНЕ В РАЯ" - от известния поет и философ Ефим Кушнер - съмишленник на идеята за създаване на родови имена в България.

Книга 5
"ЛИХВАТА - РАК НА ОБЩЕСТВОТО" - сборник статии на икономическа тематика, събрани и преведени от Владимир Богданов.

Книга 10
"ТЕОРИЯ НА ПРОСТРАНСТВОТО" - геометричното и физическото пространство през погледа на известния наш физик Георги Кръстев.

Телефони за заявки:
02/962 16 87,
088/869 33 59
e-mail: rodimie@abv.bg

Книга 11
"ДЯДО МРАЗ СЕ ВРЪЩА" - приказки за деца и възрастни, преразказани от акад. Виктор Медиков - Председател на Руската Родова Академия.

Вестникът се издава от Всенародно екологично движение "Родово име"

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на главата на вестника и герба на БРП художник Христо Танев

ГЛАВЕН РЕДАКТОР

Атанас Панчев

Редакционен колектив:

Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Сергей Инджов

Адрес на редакцията:
1172 София
КВ. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" N1
Хотел "Диана 1", ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86, 962-16-87
e-mail: rodimie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org

ISSN-1312-7063

Издателска Къща "Новата Цивилизация" ЕООД - София
НВБ Банка "Биохим" - АД,
Централно управление - София
IBAN: BG63BACX96601031647309
BIC KOD: BACXBG5F

Отдел разпространение:
088/869 33 59

Предпечатна подготовка и печат:
"Сладко солено XXI век" ЕООД